

явления започнаха да се повтарятъ настойчиво, периодически и методично. Една шляпа по паважа съвсемъ боса, другиму отъ цѣлото одаяние на тѣло-сложението само жилетката се вижда — останалото голоти, и прочее, и прочее.

А по магазинитѣ стокитѣ все на половина.

Почувствувахъ, че ще получа умствено възпаление. Тичамъ въ къщи и още отъ вратата поржчвамъ.

— Направете ми една консервена кутия кафе, че нервитѣ ми не издържатъ вече.

— Подай захаръта, де.

— Кжде е тя?

— Въ кутията.

— Та вътре нѣма нищо.

— Какъ да нѣма? Баща ти днесъ купи.

— Ахъ. Разбрахъ . . . Захаръта не е платена.

После ме изпратиха за малко дървени вж-лища на заемъ. Дадохъ ми нищо, т. е. поехъ вж-лищата, занесохъ ги вжщи, сложихъ ги на печката, безъ да ги виждамъ. Много неприятно нали? Ами да видите съ беднотията изъ нашия край какво стана! Нито единъ не е напълно облѣченъ. Все нѣщо липсва: я ржжавъ, я крачолъ, я ревиеръ и прочие. А оскждната домашна мобилировка следъ моитѣ фантастични нововъведения още по-оскждна стана: половинъ скринъ, креватъ безъ завивки, маса съ два крака, столъ безъ облегалъ и т. н.

По дяволитѣ, че то така не е хубаво. Никакъ дори. Та кои, въпрочемъ не плащатъ? Тѣзи, които сж мошеници, и тѣзи, които нѣматъ пари. А кои нѣматъ пари? Беднотията. И кои ще страдатъ най-много, ако се осжществуватъ тѣзи мои измислици? Пакъ беднотията, защото беднитѣ сж повече отъ мошеницитѣ. Ето за това се отказвамъ, отказвамъ се категорично и тържествено. Другояче трѣбва да се лѣкува социалното зло. Правъ съмъ, нали? Благодаря.

НОВЪ ЕТАПЪ ВЪ ЛИТЕРАТУРАТА

(Продължение отъ стр. 1)

да се промѣнятъ начинитѣ и формитѣ, както за организиране на общественитѣ сили, така и на изкуството, посрѣдствомъ което тѣ се отразяватъ и възсѣздаватъ.

Доскоро въ интересуващото ни течение на съвременната литература се даваше животътъ предимно и изключително въ неговото партийно-политическо напрежение и отчасти въ неговитѣ социалъ-икономически моменти, като се пренебрѣгваше цѣлостната му постановка. Днесъ, повече отъ всѣкога, се налага новъ начинъ и подходъ въ практиката на работницитѣ въ изкуствата и специално въ художествената литература. Нужно е даването на живота въ неговата широта и цѣлостъ, безъ да се откъсватъ поменатитѣ елементи, а се оставятъ въ тѣхната естествена постановка. Интимниятъ животъ, семейнитѣ отношения, любовта, всѣкидневието и изобщо битътъ на рисуванитѣ обществени слоеве не трѣбва да се раздѣлятъ и даватъ самостоятелно като представа на живота въ даденъ моментъ безъ неговитѣ социалъ-икономически и политически страни, както и обратно. Това сж необходимоститѣ, които трѣбва да се осъзнаятъ и проведатъ отъ хората на изкуствата, които, въпрочемъ, вече се осъзнаватъ, за да се осигури при настоящитѣ условия правилния развой, а отъ тамъ и по-голѣмата общественно-полезностъ на прогресивнитѣ изкуства и специално на художествената литература, като най-масово и лесно достъпно изкуство.

ВАС. АЛЕКСАНДРОВЪ

КОНКУРСЪ ЗА НАИ-ХУБАВЪ РАЗКАЗЪ И НАИ-ХУБАВО СТИХОТВОРЕНИЕ

ПРИЗНАНИЕ

Разказъ

АЛ. ЛУКАНОВЪ

Дако Ивановъ Локата се прибра вжщи къмъ полунощъ. Нѣщо му тежеше.

— Дако, върви си! — Не те обичамъ вече. Тѣзи думи на Вела го смазаха. Тѣ вървѣха по стѣп-китѣ му.

Ивановъ, безъ да се разсъблѣче, се мушна подъ пухкавото вълнено одеало.

Помжчи се да заспи. Не можа. Главата му бучеше.

— Тя, тя . . . не ме обича . . . заради онзи . . . Петко, кас. дѣловодителя на кооперацията. От-както дойде той, тя все ме отбѣгва. И тази вечеръ ми призна. . . Той билъ добъръ. Мислѣлъ за бед-нитѣ хора . . . за селото не билъ като менъ! Изед-никъ съмъ билъ. . . Защо? Защото съмъ синъ на Иванъ Локата — чорбаджията ли? . . . Всичко това . . . той е набилъ въ главата й . . . Нали и тя членува — въ мл. кооп. група! Мм. . . ! Очитѣ му блестяха въ тъмнината.

Изведнѣжъ скокна. Грабна отъ прозореца кибрита и бавно слѣзе въ избата. Намѣри тенекията съ газта и се втурна къмъ кооперацията.

Стигна.

Бѣше тъмно — черна нощъ.

Чорбаджискитѣ синъ страховито се обърна. Поогледа наоколо. Никой. Наведе се и полѣ съ газъ вратата на магазина. Драсна кибритената клечка и . . .

— Стой! Стой . . . Стой! . . . извика гърлесто нощниятъ селски пазачъ.

Дако хукна. Плетищата на селскитѣ дворове запръщѣха. Кучетата лавнаха.

— Стой! Ще стрелямъ! . . . — два изстрела прорѣзаха нощната тъма и замрѣха.

Когато синътъ на Иванъ Локата се озова въ стаята си, сърдцето му барабанѣше като едри капки дъждъ върху пропуканото стѣкло, а дѣсната му ржка здраво стискаше угасналата кибритена клечка.

Сутринта селото се пробуди съ новина.

— Пенке, чу ли нощесъ гърмежи?

— Чухъ, чухъ, бабо Донке. Нощесъ нѣкой искалъ да запали кооперацията, и Петрушъ като го видѣлъ, пусналъ му два.

— Хваналъ ли го е?

— Не. Дори и не го позналъ.